

Загадки
Леонід Іванович Глібов

Леонід Глібов

Загадки

* * *

Бачить - не бачить,
Чути - не чує,
Мовчки говорить,
Дуже мудрує.
Часом захоче -
Правди навчає;
Іноді бреше,
Всіх звеселяє.
Люба розмова, -
Будемо, діти,
З нею довіку
Жити-дружити.
Хто ж то така
В світі щаслива,
Мудра, правдива
І жартовлива?
Як не вгадали,
Стану в пригоді:
Річ коротенька -
КНИЖКА та й годі.

* * *

Котилася тарілочка
По крутій горі,
Забавляла любих діток
У моім дворі.
Нам тієї тарілочки
Чому не любить -
Хорошая, золотая
І як жар горить.
Прийшла баба - сама чорна,
І чорний жупан, -

Заховала тарілочку
У синій туман.
Постихалі співи й жарти
У дворі моім;
Золотої тарілочки
Стало жаль усім.
Зачинився я у хаті,
У віконці став
І про тую тарілочку
Співати почав:
«Туманочку, туманочку!
Поклонись зорі,
Покоти нам тарілочку
По нашій горі...»
Де не взявся із-за лісу
Невідомий птах,
Довгохвостий, гостроносий,
На восьми ногах.
Тільки став я приглядатися –
І що, і відкіль,
А він зразу розігнався –
І в вікно сусіль...
Я – на піч та у куточку
Зігнувсь, притаївсь
І, щоб птах той не надибав, –
Ряденцем укритись.
Навіжений птах літає,
Не знайде ніде
І тонесенько виводить:
«А де дідок, де?»
Закричав горлатий півень
І прогнав мій страх,
Я зрадив – і не побачив,
Де той дівся птах.
Золотую тарілочку
Всі знають давно:
То на небі СОНЦЕ ясне,
На весь світ одно.
Чорна баба – нічка темна:
Із давних-давен
Покриває все на світі,
Як погасне день.
Заховався, шуткуючи,
Дідусь-господар,
Щоб не зразу догадались,
Що той птах-КОМАР.

* * *

Скажу ще загадку таку:

У ночвах переплив я річку
І у долинці на піску
Побачив хатку невеличку.
Без вікон хатка, без дверей, –
Як не мудруй, не можна влізти;
Вона ж повнісінька людей,
А ласощів – не переїсти!
Ну, як би так мені туди?
Хоч би ж тобі де-небудь щілка...
Я і туди, я і сюди –
Ніяк: ні зверху, ні з причілка.
Дивлюсь – з лози іде Різак, –
Його мале й велике знає:
Сокири нашої свояк,
По всіх усядах він буває.
Побачив, що я там ходжу:
«Чого, – питає, – тут никаеш?»
«Ох, мій голубчику! – кажу, –
Нащо питаєш? Либонь, знаєш».
Він цюк – і хатку розрубав.
«Ну, – каже, – лізь, щоб не кортіло!»

Кінець ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию
(<https://www.litres.ru/leon-d-gl-bov-9851270/zagadki/?lfrom=196351992>) на
ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard,
Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне
МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек,
бонусными картами или другим удобным Вам способом.